

Sygn. akt VI Ka 174/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r.

sprawy **R. H.**

oskarżonego z art. 212 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżycielkę prywatną

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 29 stycznia 2013 r. sygn. akt IIK 560/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. H. uznając apelację oskarżycielki prywatnej A. H. za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżycielki prywatnej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 złotych.

Sygn. akt VI Ka 174/13

UZASADNIENIE

R. H. został oskarżony o to, że:

w dniu 21 maja 2012 r. w zażaleniu do Sądu Rejonowego w Bolesławcu Sądu Rodzinnego pomówił A. H. o to, że „została zwolniona z pracy ze skutkiem natychmiastowym bez możliwości wstępu do firmy ze względu na malwersacje finansowe (wyprowadziła z firmy około 50 tysięcy złotych) oraz fałszowała dokumenty firmowe w tym listy obecności za co ma postawione zarzuty i sprawa toczy się w Sądzie Rejonowym w Bolesławcu (sygn. akt II Ds. 318/12) o czyn z art. 270 § 1 k.k.", czym poniżył pokrzywdzoną w opinii publicznej, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie II K 560/12:

1. uznał oskarżonego R. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego R. H. warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł od oskarżonego R. H. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 (stu) złotych;

3. na podstawie art. 629 k.p.k. i art. 628 pkt 2 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200 złotych i na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 60 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyła oskarżycielka prywatna A. H. na niekorzyść oskarżonego zarzucając, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek uzasadniających warunkowe umorzenie postępowania karnego, i domagając się wymierzenia oskarżonemu kary oraz zasądzenia od niego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 5 000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Nietrafny jest zarzut naruszenia przepisów art. 66 i 67 k.k. poprzez niesłuszne warunkowe umorzenie niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie, a zgromadzone dowody poddał obiektywnej ocenie, i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego R. H.. W szczególności zasadnie Sąd ten uznał, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, zaś postawa sprawcy, nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji kwestionujące powyższe ustalenia nie są przekonujące i nie zasługują na akceptację. Wywody te potwierdzają natomiast istnienie długotrwałego konfliktu pomiędzy stronami, który to konflikt, jak również tocząca się przeciwko oskarżonemu w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu sprawa o alimenty, stanowi tło przedmiotowego zdarzenia i w istotny sposób wpływa na ocenę stopnia winy R. H., stanowiąc okoliczność tę winę umniejszającą.

Również stopień społecznej szkodliwości inkryminowanego czynu został przez Sąd I instancji oceniony prawidłowo. Przy ocenie tej Sąd meriti wziął pod uwagę wszystkie okoliczności stopień ten wyznaczające, mając na uwadze zarówno stronę przedmiotową przestępstwa (rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej czynem, a także sposób działania sprawcy), jak i podmiotową (umyślność działania i jej odcienie, stopień lekkomyślności lub niedbalstwa, a także pobudki, motywy i cele działania sprawcy). Sąd Rejonowy zasadnie ocenił, że czyn R. H. pociągnął za sobą nieznaczną szkodę, zwłaszcza ze względu na formę, w jakiej nastąpiło zniesławienie. Treść zniesławiająca zawarta była bowiem w piśmie procesowym – zażaleniu, przesłanym bezpośrednio do Sądu i skierowanym do niewielkiego kręgu podmiotów. Fakt natomiast, że z treścią pisma zapoznały się inne osoby aniżeli pracownicy Sądu, bądź byli oni o treści pisma poinformowani przez inne osoby niż oskarżony, nie pozwala na przypisanie odpowiedzialności oskarżonemu w tym zakresie.

Reasumując, brak jest podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji w toku postępowania odwoławczego. Zarzuty wskazanej apelacji nie mogą podważyć rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie ustaleń co do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia, co w dalszej kolejności przełożyło się na zastosowanie środka probacyjnego z art. 66 k.k. Wywody autora apelacji w tym zakresie, nieprzekonujące dla Sądu Odwoławczego, są niczym innym, jak próbą podważenia stanowiska zajętego i wyrażonego przez Sąd pierwszej instancji, która sprowadza się jednakże li tylko do polemiki, nie zaś rzeczowej dyskusji z pisemnym uzasadnieniem skarżonego wyroku.

Wydany przez Sąd I instancji wyrok warunkowo umarzający postępowanie wobec oskarżonego R. H. jest rozstrzygnięciem wyważonym, sprawiedliwym, uwzględniającym okoliczności sprawy, w tym także fakt iż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie były znaczne. Nie razi łagodnością orzeczone na podstawie art. 67 § 3

k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 100 zł.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. H., uznając apelację oskarżycielki prywatnej za oczywiście bezzasadną.

Jednocześnie na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżycielki prywatnej A. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 80 złotych. Na koszty te składały się opłata w kwocie 60 zł wymierzona na podstawie art. 7 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych oraz ryczałt (20 zł) za doręczenie wezwań (i innych pism) w postępowaniu odwoławczym, co wynika z przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.